Nr. 9. Warszawa, dnia 30 listopada 1922 r. Rok V.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Cena numeru pojedyńczego 75 mk. „Dziennik Urzędowy“ przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i powyższych instytucji.

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat Nr. 69. Tel. 304-22.
Adres Administracji: ul. Miodowa Nr. 22 w Admin. „Monitora Polskiego“. Tel. Nr. 44-50.

Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych.

316.

Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie zmiany nazw miejscowości.

Niniejszem zmieniam nazwy następujących miejscowości:

1. Wsi Gągolin-Niemiecki, gm. Kampina, pow. Łowickiego, na „Gągolin-Zachodni".
2. Wsi Carskoje Spasibo, gm. Dobromierz, pow. Koneckiego, na „Podgórze-Stanowskie".
3. Gminy Czerkasy, pow. Tomaszowskiego, na „Łaszczów".

Warszawa, d. 23 października 1922 r. (AO. 3202).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Ant. Kamieński.*

Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

317.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie mianowania urzędników pięciu najniższych stopni służbowych.

Na zasadzie art. 17 i 119 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. Ust. Nr. 21, poz. 164) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Mianowanie na stanowiska służbowe pięciu najniższych stopni służbowych urzędników z etatu Spraw Wewnętrznych przekazuję Wojewodom, Delegatowi Rządu w Wilnie oraz Komisarzowi Rządu na miasto stoł. Warszawę. Niniejsze upoważnienie nie dotyczy tych wypadków, w których ustawa z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej przewiduje potrzebę zezwolenia właściwej władzy naczelnej, względnie Rady Ministrów.

§ 2.

Prawo, określone w § 1, przysługuje Wojewodom od dnia 1 kwietnia 1922 r., Delegatowi Rządu w Wilnie — od dnia 13 kwietnia 1922 r., Komisarzowi Rządu na m. stoł. Warszawę — od dnia 1 września 1922 r.

Warszawa, d. 20 maja 1922 r.

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Ant. Kamieński.*

318.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych do Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie przyznawania dodatków za wysługę lat i za studja wyższe.

Upoważniam P. Komisarza do przyznawania we własnym zakresie działania dodatków za wysługę lat i za studja wyższe, stosownie do art. 10 (ustępy 7 i 8) oraz art. 14 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 77 poz. 521) wszystkim podwładnym Panu urzędnikom z resortu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, mającym do tych dodatków prawo.

Odpisy pism o przyznaniu pomienionych dodatków, o ile chodzi o urzędników powyżej VIII stopnia służbowego, winny być komunikowane Ministerstwu, celem dołączenia do akt osobych tych urzędników.

W związku z powyższem winien być sporządzony i prowadzony w Komisarjacie Rządu na m. st. Warszawę przepisany wykaz terminów wysługi funkcjonarjuszów, celem terminowego przyznawania corocznych podwyżek dodatku za wysługę.

Warszawa, d. 15 października 1922 r. (PO. 11022).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Ant. Kamieński.*

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

319.

Okólnik (145) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów: w Warszawie, Łodzi, Lublinie, Kielcach, Białymstoku, Nowogródku, Brześciu n/B., Łucku, Krakowie, Lwowie, Stanisławowie i Tarnopolu, Delegata Rządu w Wilnie oraz Komisarza Rządu na miasto stoł. Warszawę w sprawie przymusu ujawniania cen.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 lipca 1922 r. w sprawie obowiązku posiadania faktur handlowych i uwidaczniania cen (Dz. Ust. Nr. 52, poz. 483) wkłada w art. 2 na Okręgowe Urzędy Walki z Lichwą, względnie władze administracyjne I instancji obowiązek wydania szczegółowych zarządzeń i przepisów, co do sposobów i formy uwidaczniania cen na przedmiotach, przeznaczonych do sprzedaży, jak i co do sposobów i formy sporządzania i wywieszania cenników.

Celem ułatwienia Okręgowym Urzędom Walki z Lichwą wykonania powyższego obowiązku udzielił im Główny Urząd Walki z Lichwą załączonym w odpisie okólnikiem z dnia 3 sierpnia 1922 r. Nr. 3629 Prez. szczegółowych w tej mierze wyjaśnień.

Ustawa z dnia 5 sierpnia 1922 r. w przedmiocie zmian w ustawie z dnia 2 lipca 1920 r. o zwalczaniu lichwy wojennej (Dz. Ust. Nr 69, poz. 618) zniosła między innemi Okręgowe Urzędy Walki z Lichwą, a czynności ich przeszły, jak to wyjaśniono w okólniku Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 28 sierpnia r. b. Nr. AK. 2484 na Komisarjaty Rządu w Warszawie i Łodzi, na Magistraty miast Krakowa i Lwowa oraz Starostwo Lubelskie.

Wobec wątpliwości, czy Okręgowe Urzędy Walki z Lichwą, przed swem zlikwidowaniem uczyniły zadość wspomnianemu na wstępie obowiązkowi z art. 2 rozporządzenia z d. 5 lipca 1922 r., wynikającemu, zechce Pan Wojewoda (Delegat Rządu) przeprowadzić w tym kierunku odpowiednie dochodzenia, obejmując nimi władze administracyjne I instancji, którym — jak to z treści przytoczonego na wstępie art. 2 wynika — także przekazane zostało wykonanie omawianego rozporządzenia z dnia 5 lipca 1922 r.

Na podstawie wyniku tego dochodzenia wezwie Pan Wojewoda (Delegat Rządu) podległe sobie władze administracyjne I instancji do niezwłocznego wykonania obowiązku z art. 2 omawianego rozporządzenia z dnia 5 lipca 1922 r. i poleci im jednocześnie, aby w zarządzeniach swych nie omieszkały pomieścić następujących postanowień:

a) cenniki powinny być formatu jednolitego o wielkości najmniej arkusza papieru;

b) w cennikach należy—o ile to jest możliwe— unikać określeń ceny „od — do";

c) władza administracyjna I instancji winna ustalić listę artykułów, podlegających obowiązkowi ujawnienia cen. Ministerstwo zaznacza, że pożądane jest, by odnośne władze wykorzystały w tym względzie szemat, rozesłany przez Główny Urząd Walki z Lichwą z dnia 29 października 1921 r. L. Prez. 2273 dla użytku komisji do badania cen i zysków. Odpis szematu załącza się;

d) zarządzenie winno wyjaśniać, że ujawnianie cen ma się odbywać nietylko przez wywieszanie cenników, ale i przez umieszczanie cen bezpośrednio na towarach, a mianowicie na jednym przedmiocie (sztuce) każdego gatunku;

e) na wystawach sklepowych winny być ujawnione ceny na wszystkich wystawionych artykułach pierwszej potrzeby (ceny, ujawnione na wystawach, mogą nie być uwidocznione bezpośrednio na towarach wewnątrz pomieszczeń sklepowych).

Odnośnie do obowiązków posiadania faktur, przewidzianego w kilkakrotnie cytowanem rozporządzeniu z dnia 5 lipca 1922 r., Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaznacza, że brak faktur (rachunków zakupu i t. d.) może być uwzględniony tylko przy nabywaniu produktów u drobnych producentów wiejskich przy sprzedaży targowej i domokrążnej.

Warszawa, d. 10 października 1922 r.

(SA. 1099).

Minister Spraw Wewnętrznych

w zastępstwie

(—) *Lenc.*

Odpis.

Do

Okręgowych Urzędów Walki z Lichwą.

Urząd w ....

Na podstawie rozporządzenia P. Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 lipca r. b. (Dz. Ustaw Nr. 52, poz. 483) wyjaśniam, co następuje:

1. Cenniki powinny być jednolitego formatu, wielkości arkusza papieru.

2. Ceny winny być drukowane lub wpisywane wyraźnie atramentem.

3. U góry cennika powinna być umieszczona firma, adres przedsiębiorstwa i data sporządzenia cennika.

4. W cenniku mają być umieszczone ceny na wszystkie artykuły, podane w szemacie, rozesłanym do Okręgowych Urzędów i Starostw przy tworzeniu Komisji dla badania cen w dniu 29 października 1921 roku za Nr. 2273/Prez. 21, dotyczących tych artykułów, które znajdują się w sklepie. Inne artykuły, nie podane w szemacie, wolne są zarówno od umieszczania na nich cen, jako też od włączania ich do cennika. Na artykuły, na które ceny są umieszczone w oknie wystawowym, ceny mogą być nieujawnione wewnątrz sklepu.

5. Ceny na wystawach sklepowych mają być oznaczone na wszystkich artykułach.

6. Wewnątrz sklepów prócz cenników należy umieszczać etykiety z ceną na objętych szematem artykułach żywnościowych, jak również na sztukach materjałów, na odzieży i na obuwiu. Oznaczać ceny należy na jednym przedmiocie (sztuce) każdego gatunku, o ile niema na nim ceny na wystawie.

7. W cennikach nie mogą być umieszczone ceny „od — do“ na artykuły żywnościowe, umieszczone w szemacie za wyjątkiem śledzi, herbaty i marmolady.

8. Uwzględnia się oznaczanie cen w cennikach „od — do“ na następujących artykułach: włókiennicze, galanterja, żelazne i metalowe wyroby, artykuły gospodarstwa domowego: szkło, fajans, porcelana, naczynia kuchenne.

9. Na straganach należy mieć cennik z firmą i adresem właściciela, zawierający bez wyjątku wszystkie artykuły, znajdujące się tam, natomiast straganiarzy należy zwolnić od umieszczania cen na poszczególnych artykułach.

10. W jatkach mięsnych należy mieć cennik z wyszczególnieniem gatunków mięsa. W oknie wystawowym winna być wystawiona cena na każdej sztuce.

11. Obowiązek posiadania rachunków i faktur dotyczy nietylko kupców-detalistów lecz również i hurtowników, którzy mają mieć cennik na towary, znajdujące się na składzie, natomiast są zwolnieni od obowiązku uwidaczniania cen na wystawach.

W wypadkach wątpliwych mają Starostwa zwracać się do Województw o wyjaśnienia, a w razie potrzeby Województwa do Głównego Urzędu. Władze administracyjne powinny sporządzać protokóły za nieujawnienie cen i za pobieranie cen wyższych od ujawnionych. W obu wypadkach przekroczenia karać administracyjnie, przyczem w tym drugim wypadku winni będą karani bezwzględnie administracyjnie, o ile żądana cena nie będzie uznaną za oczywiście nadmierną. W przeciwnym razie należy przeprowadzić dochodzenie, żądając okazania faktur i karać mandatem karnym z art. 19 ustawy z dnia 2 lipca 1920 r.

Brak faktur może być uwzględniony przy nabywaniu artykułów na wsi, jak warzywa, nabiał i kasza, bezpośrednio u producenta (o ile te ostatnie pochodzą od hurtownika lub z młyna).

Nie należy również żądać wystawiania rachunków od drobnych producentów wiejskich przy sprzedaży targowej i domokrążnej.

Niniejsze komunikuje się celem ścisłego zastosowania się.

Warszawa, dnia 3 sierpnia 1922 r.

(Nr. 3629/Prez.).

Zastępca Naczelnika Głównego Urzędu

(—) *Oksza-Orzechowski.*

Załącznik.

KOMISJA DLA BADANIA CEN

w ____________________

Ceny wytyczne za miesiąc ____________________ 192__ r.

	Miara	Cena
A. *Artykuły żywnościowe i ich przetwory.*		
I. Ziemiopłody.		
1. Żyto	za 100 kg.	—
2. Pszenica	„	—
3. Jęczmień	„	—
4. Owies	„	—
5. Mąka żytnia razowa . .	za 1 kg.	—
6. „ „ pytlowa .	„	—
7. „ pszenna	„	—
8. Chleb razowy	„	—
9. „ pytlowy	„	—
10. „ pszenny	„	—
11. Bułki	wagi	—
12. Kasza krakowska . . .	za 1 kg.	—
13. „ manna	„	—
14. „ gryczana . . .	„	—
15. „ jagiana	„	—
16. „ jeczmienna . .	„	—
17. „ pęczak	„	—
II. Jarzyny.		
1. Ziemniaki	za 1 kg.	—
2. Kapusta	„	—
3. Marchew	„	—
4. Buraki.	„	—
5. Brukiew (karpiele) . .	„	—
6. Groch polny (wiktorja) .	„	—
7. „ słodki	„	—
8. Fasola	„	—
III. Nabiał i jaja.		
1. Mleko niezbierane . .	za 1 litr	—
2. „ sterylizowane .	„	—
3. Masło	za 1 kg.	—
4. Śmietana kwaśna . . .	za 1 litr	—
5. Smietanka	„	—
6. Ser twarogowy . . .	„	—
7. Ser półtłusty	„	—
8. „ śmietankowy . . .	„	—
9. „ owczy	„	—
10. Jaja	„	—
IV. Mięso i wędliny.		
1. Wołowina	za 1 kg.	—
2. Cielęcina	„	—
3. Wieprzowina	„	—
4. Baranina	„	—
5. Schab	„	—
6. Szynka	„	—
7. Kiełbasa zwyczaja . .	„	—
8. „ krajana . . .	„	—
9. Polędwica	„	—
10. Kiełbaski (parówki) . .	za parę	—
11. Słonina	za 1 kg.	—
12. Szmalec	„	—
13. Łój jad. (sadło) . . .	„	—

	Miara	Cena
V. Artykuły kolonjalne.		
1. Herbata	—	—
2. Kawa	—	—
3. Kakao	—	—
4. Ryż	—	—
VI. Artykuły różne.		
1. Cukier	—	—
2. Sól	—	—
3. Marmolada	—	—
4. Powidła	—	—
5. Ocet	—	—
6. Drożdże	—	—
7. Cykorja	—	—
8. Kawa żbożowa	—	—
9. Śledzie	—	—
10. Miód	—	—
11. Olej rzepakowy . . .	—	—
VII. Ryby.		
1. Szczupak	za 1 kg.	—
2. Okoń	„	—
3. Karaś	„	—
4. Lin	„	—
5. Karp	„	—
6. Ryby białe	„	—
7. Ryby szlachetne:		
Łosoś	„	—
Pstrąg	„	—
B. *Potrawy i napoje w restauracjach.*		
1. Szklanka czarnej kawy .	—	—
2. „ białej kawy .	—	
3. „ herbaty z cukr.	—	—
4. Zupy	—	—
5. Mięso gotowane . . .	—	—
6. „ pieczone . . .	—	—
7. „ smażone . . .	—	—
8. Jarzyna	—	—
9. Legumina	—	—
C. *Owoce.*		
D. *Artyły odzieżowe.*		
I. Materjały wełniane . .	za 1 mt.	—
II. „ półwełniane .	„	—
III. „ bawełniane .	„	—
IV. Bielizna	—	—
V. Trykotaże	—	—
VI. Skóry	—	—
VII. Gotowe ubrania . . .	—	—
VIII. Inne jak	—	—

	Miara	Cena
E. *Artykuły opałowe.*		
1. Węgiel	za 100 kg.	—
2. Koks	„	—
3. Drzewo	za 1 m³	—
4. Torf	za 100 kg.	—
5. Spirytus do palenia . .	—	—
F. *Artykuły do oświetlenia.*		
I. Elektryczność . . .	za 1 kw.	—
II. Gaz	—	—
III. Żarówki (w/g. ilości świec)	—	—
IV. Przewodniki	za 1 mtr.	—
V. Sznury	„	—
VI. Lampy gazowe . . .	-	—
VII. Siatki:		
Nafta	za 1 kg.	—
Świece parafinowe . .	„	—
G. *Pasza.*		
1. Siano	za 100 kg.	—
2 Słoma	„	—
3. Owies	„	—
4. Otręby	„	—
5. Makuchy	„	—
H. *Artykuły budowlane.*		
1. Cegła	za 1000 szt.	—
2. Wapno	za 100 kg.	—
3. Cement	„	—

	Miara	Cena
4 Drzewo budowlane . .	za 1 m³	—
5. Żelazo.	za 1 klg.	—
6. Gwoździe	„	—
7. Szkło do szyb	za 1 m²	—
I. *Artykuły gospodarstwa domowego.*		
1. Naczynia żelazne . . .	za 1 kg.	—
2. „ emaljowane .	„	—
3. „ blaszane . .	„	—
4. Szklanki	1 szt.	—
5. Garnki gliniane . . .	„	—
6. Fajans i porcelana . .	„	—
7. Łyżki	„	—
8. Noże i widelce . . .	„	—
9. Łańcuchy.	—	—
10. Powrozy	—	—
11. Nici	100 mtr	—
12. Pasta do obuwia . . .	pudełko	—
13. Mydło	1 kg.	—
14. Zapałki	„	—
K. *Surowce.*		
1. Wełna	1 kg.	—
2. Skóry surowe	„	—
3. Konopie	„	—
4. Szczecina	„	—
5. Łój techniczny. . . .	„	—
6. Żywica	„	—
7. Soda	„	—

320.

Okólnik (146) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów (z wyjątkiem Poznańskiego i Pomorskiego) oraz Delegata Rządu w Wilnie w sprawie ochrony znaków pomiarowych.

W okólniku Nr. 136 z 1921 r. (Dz. Urzęd. Min. Spr. Wewn. Nr. 1 z 1922 r. poz. 1) zwróciło Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uwagę PP. Wojewodów na doniosłe znaczenie znaków pomiarowych dla Państwa, na niedopuszczalność niszczenia, względnie usuwania tych znaków, oraz na potrzebę rozciągnięcia nad tymi znakami stałej opieki i ochrony. Zarazem poleciło Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, aby PP. Wojewodowie (Komisarz Rządu w Cieszynie) wydali stosowne zarządzenia w sprawie ochrony znaków pomiarowych władzom administracyjnym I instancji oraz Policji Państwowej.

Tymczasem mimo zarządzeń, zawartych w okólniku Nr. 136, otrzymuje Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w dalszym ciągu zażalenia na niszczenie, względnie usuwanie znaków triangulacyjnych, zwłaszcza przez ludność włościańską

Pierwszorzędna wartość znaków pomiarowych dla celów obrony Państwa i gospodarczych interesów kraju zniewala mnie do ponownego zwrócenia się do P. Wojewody (Delegata Rządu), aby w sprawie ochrony tych znaków poświęcili specjalną uwagę i wydali w tej mierze ponownie zarządzenia.

W zarządzeniach tych iść będzie w pierwszym rzędzie o należyte pouczenie ludności, zwłaszcza włościańskiej, o dotkliwości straty dla Państwa i społeczeństwa, jaką się wyrządza przez niszczenie, usuwanie lub przenoszenie znaków pomiarowych przy równoczesnem zwróceniu uwagi tejże ludności na to, iż miljonowe szkody, jakie ponosi Państwo wskutek samowolnego postępowania ze znakami, będzie musiała pokryć następnie sama ludność w formie podatku na zwiększoną potrzebę państwową. To pouczenie ludności, niejednokrotnie nieświadomie uszkadzającej znaki pomiarowe, zlecą władze administracyjne wójtom (Naczelnikom gmin) i sołtysom. Dla orjentacji wójtów i sołtysów, co należy uważać za znaki pomiarowe, posłużą wzory sygnałów i znaków stałych, używanych przy pomiarach Państwa, które P. Wojewodzie (Delegatowi Rządu) nadesłało już Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, względnie nadeśle w odpowiedniej ilości egzemplarzy.

W ten sposób będzie można osiągnąć pouczenie ludności o znaczeniu znaków pomiarowych i szkodliwości ich usuwania lub uszkodzenia. Z pouczeniem tym należy połączyć zarazem ostrzeżenie ludności, iż bezprawne postępowanie ze znakami pomiarowymi może dla niej zrodzić dotkliwe, ujemne skutki tak ze względu na karalność takiego postępowania, jak również ze względu na odpowiedzialność cywilną za szkodę, wyrządzoną Państwu.

Dalszym środkiem dla ochrony znaków pomiarowych będzie perjodyczne sprawdzanie ich stanu przez organa Policji Państwowej podczas obchodów służbowych, donoszenie o dostrzeżonych uszkodzeniach lub przesunięciach tych znaków władzy administracyjnej I instancji, wyśledzenie winnych nieprawnego postępowania ze znakami pomiarowymi i skierowywanie sprawy na właściwą drogę celem ukarania winnych. Organa Policji Państwowej nie będą jednak ograniczać się w opiece nad znakami pomiarowemi do działania wyłącznie w wypadku zawinionego ich uszkodzenia; obowiązkiem tych organów będzie również donoszenie władzy administracyjnej także o uszkodzeniach znaków, wynikłych z naturalnego ich psucia się, z gwałtownych opadów deszczowych i t. p.

W przedstawionej wyżej akcji ku ochronie znaków pomiarowych winny organa Policji Państwowej znaleźć poparcie u wójtów (Naczelników gmin) i sołtysów, którym należy polecić, aby o dostrzeżonych, względnie znanych im wypadkach uszkodzenia znaków zawiadamiali bez zwłoki Policję Państwową.

Przez tak zorganizowaną akcję opieki nad znakami pomiarowymi osiągną władze administracyjne cel dwojaki, a w szczególności: ochronę znaków przed uszkodzeniem ze strony ludności oraz konserwację tych znaków w stanie odpowiednim Aby zapewnić kompetentnym władzom wyższym należytą, sprężystą kontrolę w sprawie ochrony i konserwacji znaków pomiarowych, będą władze niższe donosić z możliwym pośpiechem we właściwej drodze Ministerstwu Robót Publicznych o wszelkich dostrzeżonych uszkodzeniach znaków triangulacyjnych, jak również o wszelkich zmianach w stanie tych znaków, mogących narazić je na niebezpieczeństwo uszkodzenia.

Warszawa, d. 14 października 1922 r. (AO. 2940).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *K. Lenc*
w z. Podsekretarza Stanu.

321.

Okólnik (147) Ministra Spraw Wewnętrznych do Dyrektorów Departamentów, Głównego Komendanta Policji Panstwowej, Głównego Komendanta Bataljonów Celnych i Naczelników Wydziałów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w sprawie reorganizacji ochrony granicy wschodniej, litewskiej i łotewskiej.

Na podstawie uchwał Rady Ministrów z dnia 23 maja 1922 r. o reorganizacji ochrony granicy wschodniej i z dnia 7 sierpnia 1922 r. o ochronie granicy litewskiej i łotewskiej, przekazujących Ministerstwu Spraw Wewnętrznych wyłączne kierownictwo Bataljonów Celnych, podaję do wiadomości i stosowania następujące zarządzenie, dotyczące kompetencji i stanowiska Komendy Głównej Bataljonów Celnych w organizacji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych:

1. Komenda Główna Bataljonów Celnych wchodzi w skład Depart. III Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, jako Wydział Ministerstwa.
2. Do kompetencji Komendy Głównej Bataljonów Celnych należy:
   a) organizacja Bataljonów Celnych, organizacja pod względem osobowym, koni i taborowym, tworzenie nowych jednostek Bataljonów Celnych;
   b) sprawy personalne i dyscyplinarne oficerów i szeregowych, sprawy honorowe oficerów, uzbrojenie, uzupełnienie i wyszkolenie Bataljonów Celnych, zaopatrzenie i dysponowanie przyznanemi kredytami, ogólny nadzór nad wykonywaniem służby.
3. W zakresie kompetencji wymienionej w punkcie 2a Główna Komenda Bataljonów Celnych porozumiewa się przed ostatecznym załatwieniem spraw organizacyjnych z Wydziałem Bezpieczeństwa Publicznego Dep. III Min. Spr. Wewn.
4. W zakresie kompetencji, wymienionej w punkcie 2 b Główny Komendant Bataljonów Celnych otrzymuje prawo referowania bezpośrednio Ministrowi — prawo podpisu i aprobaty za Ministra.
5. Sprawy, dotyczące działalności funkcyjnej Bataljonów Celnych jako organu wykonawczego władz administracyjnych, powołanego do ochrony granicy, należą do kompetencji Wydziału Bezpieczeństwa Publicznego.
6. Stosunek Wojewódzkich i Powiatowych Komend Bataljonów Celnych do Urzędów Wojewódzkich i Starościńskich, przy których Komendy te konsystują, opierać się będzie również na zasadach, wyrażonych w punktach 3 i 5 niniejszego okólnika. Zarządzenia w zakresie, wskazanym w pun. 5, będą Komendy te otrzymywać od Wojewodów, wzgl. Starostów.

7. Zarządzenia Ministerstwa w stosunku do Komend Wojewódzkich i Powiatowych, wychodzące z Wydziału Bezpieczeństwa (p. 5) oraz zarządzenia Urzędów Wojewódzkich w stosunku do Komend Powiatowych (p. 6)— winny być jednocześnie komunikowane w odpisach do wiadomości Komendy Głównej Bataljonów Celnych, wzgl. odnośnej Komendy Wojewódzkiej.

8. Zarządzenia Głównej Komendy Bataljonów Celnych, wzgl. Komend Wojewódzkich w zakresie punktu 2 b winny być również komunikowane w odpisach Wydziałowi Bezpieczeństwa, wzgl. odnośnemu Urzędowi Wojewódzkiemu.

Warszawa, d. 18 października 1922 r. (Pr. 8313)

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Ant. Kamieński.*

322.

Okólnik (148) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Wojewody Śląskiego w Katowicach, Delegata Rządu w Wilnie oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie wstrzymania wydawania paszportów emigrantom do Stanów Zjednoczonych.

Z otrzymanych przez Urząd Emigracyjny Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej danych od Konsulatu Stanów Zjednoczonych Północnej Ameryki w Warszawie wynika, że liczba udzielonych już przez Konsulat emigrantom wiz i terminów stawiennictwa po wizy przekracza kwotę, wyznaczoną dla Polski na rok emigracyjny 1922/23, t. j. do dnia 1 lipca 1923 r.

Na skutek powyższego Ministerstwo zawiesza, aż do odwołania działanie okólnika Nr. 83 z dnia 26 maja r. b. oraz pisma okólnego Nr. BB. 9506 z dnia 5 lipca r. b. i poleca, by Urzędy paszportowe od dnia otrzymania niniejszego okólnika zupełnie zaprzestały:

1) przyjmowania od emigrantów affidavitów do ostemplowania w Urzędzie Emigracyjnym;
2) wystawiania nowych paszportów zagranicznych wzorów Nr. 1 i Nr. 2 do Stanów Zjednoczonych Północnej Ameryki;
3) prolongowania paszportów na wyjazd do Stanów Zjednoczonych Północnej Ameryki, wystawionych zarówno przez Krajowe Urzędy Paszportowe, jakoteż przez Konsulaty polskie w Stanach Zjednoczonych Północnej Ameryki.

Powyższe zarządzenie nie dotyczy:

a) tych emigrantów, których affidavity były przesłane do Urzędu Emigracyjnego jeszcze przed otrzymaniem niniejszego okólnika i ostemplowane przez ten Urząd w myśl p. 1 b okólnika Nr. 83 r. b.;
b) tych poszczególnych wypadków, gdy Urząd Emigracyjny zwrócił się do Urzędu Paszportowego o wydanie lub sprolongowanie paszportów na wyjazd do Stanów Zjednoczonych.

Zaznacza się przytem, że osoby, pragnące uzyskać interwencję Urzędu Emigracyjnego w sprawie wydania lub sprolongowania paszportów, winny bezpośreonio zwracać się do Urzędu Emigracyjnego. Co zaś się tyczy osób, nienależących do kategorji emigrantów i niepodlegających przepisom emigracyjnym (jak np. lekarze artyści, kupcy i t. p.), to paszporty mogą im być wystawione (z pominięciem trybu postępowania, wyszczególnionego w okólniku Nr. 83) również jedynie na zasadzie specjalnego zezwolenia Urzędu Emigracyjnego, dokąd te osoby winny się zwracać bezpośrednio.

Warszawa, d. 17 października 1922 r. (BB. 16800)

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *K. Lenc*
w z. Podsekretarza Stanu.

323.

Okólnik (149) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie przedkładania zawartych umów Najwyższej Izbie Kontroli, wzgl. Okręgowym Izbom Kontroli.

Przypominam obowiązek ścisłego stosowania się do postanowień, zawartych w tut. okólniku Nr. 147 z dnia 5 stycznia 1922 r. L. Pr. B. 5359— w szczególności, co do przedkładania Najwyższej Izbie, względnie Izbom Okręgowym Kontroli odpisów wszelkich umów bądź opiewających na sumę od 10 miljonów wzwyż, bądź zawartych na termin dłuższy, niż pół roku, niezwłocznie po zawarciu tych umów, a niezależnie od tego o nadsyłanie w pierwszych dniach każdego miesiąca wykazu wszystkich w ciągu ubiegłego miesiąca zawartych umów.

Warszawa, d. 21 października 1922 r. (Pr. B. 6489).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *K. Lenc*
w z. Podsekretarza Stanu.

324.

Okólnik (151) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Komendanta Głównego Policji Państwowej w sprawie sposobu likwidowania rachunków za godziny nadliczbowe szoferów.

W ślad tut. okólnika Nr. 72 z d. 30 lipca 1921 r. L. PB. 2522, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia na podstawie reskryptu Prezydjum Rady Ministrów z dnia 4 października 1922 r. L. 17062, że likwidacja należności za godziny nadliczbowe szoferów winna odbywać się perjodycznie (w końcu każdego miesiąca, o ile możności równocześnie z listami płacy).

Rachunki te, sporządzone na podstawie prowadzonej w myśl powołanego okólnika ewidencji godzin nadliczbowych, winny być przedkładane do likwidacji przez odnośne, do tego upoważnione organa gospodarcze. Przedkładanie z powyższego tytułu rachunków przez szoferów jest zupełnie niewłaściwe, gdyż należności za godziny nadliczbowe nie należą do kategorji należności za podróże służbowe, unormowanych specjalnemi przepisami.

Warszawa, d. 24 października 1922 r. (Pr. B. 6537).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *K. Lenc*
w z. Podsekretarza Stanu.

325.

Okólnik (152) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie i Komisarza Rządu na miasto stoł. Warszawę w sprawie nadawania orderów polskim obywatelom Rzeczypospolitej Polskiej.

Obywatelom Rzeczypospolitej Polskiej odznaczenia orderowe są nadawane, wedle przyjętej zasady, dwa razy w ciągu roku, a mianowicie 1 stycznia i 3 maja.

W myśl art. 10 ustawy z d. 4 lutego 1921 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 24, poz. 137), tudzież art. 9 ustawy z dnia 4 lutego 1921 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 24, poz. 136) kandydatów na Kawalerów orderu przedstawia Rada Ministrów na podstawie wniosków poszczególnych PP. Ministrów, którzy składają je każdy w zakresie swego działania. Dotychczasowa praktyka wykazała, że sposób przedkładania wniosków nie jest jednolity, same zaś wnioski bardzo często nie zawierają tych wszystkich dat i objaśnień, jakie są potrzebne do rozstrzygnięcia, czy i w jakiej wysokości należałoby odznaczyć orderem osoby, proponowane do udekorowania.

Aby zatem akcję nadawania orderów ująć w jednolite ramy, P. Prezydent Ministrów zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 19 października 1922 r. ustalił pismem z dnia 21 października 1922 r. Nr. 19758 następujący sposób postępowania:

a) Ministrowie wzywają Wojewodów do przedłożenia wniosków ściśle wedle podanej niżej formy, na odznaczenie osób, mieszkających na terenie jednego z Województw Rzeczypospolitej, a wchodzących w zakres działania danego resortu;

b) Wojewodowie przygotowane wnioski przedkładają resortowym Ministrom;

c) Ministrowie na podstawie materjałów, przesłanych im przez Wojewodów, przygotowują wnioski wedle niżej podanego schematu i przesyłają je do Prezydjum Rady Ministrów najpóźniej dwa miesiące przed ogłoszeniem listy styczniowej, względnie majowej, t. j. 1 listopada i 1 marca każdego roku;

d) przed przedłożeniem Radzie Ministrów Prezydent Ministrów przesyła wnioski do opinji Kapituły, po myśli art. 9, wzgl. 10 wspomnianych wyżej ustaw o ustanowieniu orderu „Orła Białego" i „Odrodzenia Polski". Wnioski, niezłożone w terminach w pun. c) wymienionych, będą rozpatrywane dopiero przed ułożeniem następnej listy orderowej;

e) wnioski, odnoszące się do osób, mieszkających na terenie m. st. Warszawy, tudzież do urzędników państwowych władz centralnych, jakoteż szefów państwowych władz II instancji, przygotowują bezpośrednio Ministrowie resortowi. Wnioski te nie podlegają opinji Wojewodów.

Celem ujednostajnienia formy zewnętrznej przedkładanych wniosków załącza się schemat takiego wniosku, składający się z dwóch głównych części: 1) uzasadnienia i 2) samego wniosku. Uzasadnienie winno zawierać możliwie wyczerpujące, lecz równocześnie treściwe przedstawienie tych czynów, względnie kierunków działalności osoby, proponowanej do odznaczenia, które stanowić mają tytuł do nadania mu orderu. Sam wniosek powinien zawierać oprócz imienia i nazwiska oraz stopnia akademickiego, charakteru urzędowego, względnie tytułu zawodowego, przysługujących osobie, proponowanej do odznaczenia, streszczenie w kilku słowach położonych zasług, ujętych w zwrot, który—stosownie do postanowienia art. 9 ustawy z dnia 4 lutego 1921 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 24, poz. 137) — zostanie zamieszczony w dekrecie.

Wnioski o odznaczenie orderem powinny być przysłane w jednym oryginalnym egzemplarzu i pięciu odpisach, przyczem każdy egzemplarz winien posiadać, jako osobny załącznik, streszczenie przebiegu życia (curriculum vitae) kandydata, proponowanego do odznaczenia wraz z podaniem jego dat osobistych i rodzinnych. Do wniosku dołącza się opinję Ministra i uwagi Wojewody.

Przy stawianiu wniosków winny być przestrzegane następujące, uchwalone przez Radę Ministrów zasady:

1. Za te same zasługi nie można nagradzać dwoma lub więcej orderami. Ponowne odznaczenie może nastąpić, o ile zajdą takie nowe momenty, któreby uzasadniały nadanie orderu.
2. Nie można w uznaniu tych samych zasług nadawać orderu i równocześnie przesuwać do wyższego stopnia służbowego (awans).
3. Ściśle przestrzegać art. 4 ustawy z d. 4 lutego 1921 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 24, poz. 137), a przedewszystkiem ustępów 3, 4 i 9 tego artykułu i czuwać, by wnioski odpowiadały intencji ustawy.
4. Wnioski na odznaczenie zasłużonych osób zmarłych mogą być Radzie Ministrów przedkładane wyjątkowo ze specjalnem uzasadnieniem i wyraźnem oznaczeniem, że chodzi o osobę zmarłą.
5. Fakt przedstawienia kandydata do odznaczenia orderem powinien być utrzymany w najściślejszej tajemnicy, a w szczególności nie może on być podany do wiadomości kandydata, proponowanego do odznaczenia, w wypadkach bowiem nieuwzględnienia wniosku, stwarzałoby to dla czynników decydujących o odznaczeniu orderem sytuację niepożądaną.

Kandydatów do odznaczenia należy przedstawiać ze wszystkich warstw, stanów i klas, mając jednak zawsze to na względzie, że order powinien być nadawany tylko tym, którzy naprawdę na odznaczenie zasługują.

Podając powyższe do wiadomości Panów, polecam, by podane zasady, sposób i termin przedstawiania wniosków orderowych były ściśle przestrzegane. Leży to zarówno w interesie ogólnej polityki orderowej, jakoteż w interesie kandydatów, proponowanych do odznaczenia.

Celem uniknienia nieporozumień podkreślam, że władze, których agendy nie są zespolone w Urzędach Wojewódzkich, wnioski orderowe przedstawiają bezpośrednio swoim Ministrom; PP. Wojewodowie zaś przedstawiają swoje wnioski za pośrednictwem tego Ministra, którego resortu dotyczą zasługi kandydata, proponowanego do odznaczenia (tak urzędnika państwowego, jak i nieurzędującego obywatela Państwa). Składane przez PP. Wojewodów wnioski winny być nadsyłane w przepisanej ilości egzemplarzy i w formie gotowej do podpisu Ministra. Żadnemi zaś innemi podpisami nie mają być opatrywane; tylko życiorysy kandydatów podpisuje P. Wojewoda, który specjalne swoje uwagi zamieszcza w odezwie, przy której wniosek przesyła. Nie należy do jednej odezwy dołączać odrazu kilku wniosków, każdy bowiem wniosek powinien stanowić odrębną całość.

Wreszcie zaznaczam, że wspomniany wyżej termin dwumiesięczny, w którym należy przesyłać wnioski do Prezydjum Rady Ministrów, ze względu na spóźnioną porę Rada Ministrów na posiedzeniu 19 października 1922 r. skróciła wyjątkowo w roku bieżącym, zezwalając na przesyłanie tych wniosków do 15 listopada.

Do niniejszego dołącza się wzór wniosku.

Warszawa, d. 26 października 1922 r. (PO. 12122).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Ant. Kamieński.*

Wzór wniosku.

WNIOSEK
na
RADĘ MINISTRÓW

w przedmiocie nadania Panu ....
odznak Kawalera .... Orderu „Odrodzenia Polski“.

UZASADNIENIE.

(Wyczerpujące i treściwe przedstawienie czynów, względnie kierunków działalności proponowanego do odznaczenia, które stanowią tytuł do nadania mu orderu)

Wobec powyższego stawiam

WNIOSEK:

Rada Ministrów uchwalić raczy przedstawienie Pana ....
....
Naczelnikowi Państwa do nadania odznak Kawalera .... Orderu „Odrodzenia Polski“, a to w uznaniu zasług (lub zasługi).

Warszawa, dnia .... 192... r.

Minister ....

Rada Ministrów
uchwaliła na posiedzeniu dnia .... 192... r.

326.

Okólnik (153) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów: w Warszawie, Łodzi, Lublinie, Kielcach, Białymstoku i Brześciu n/B., Magistratu m. stoł. Warszawy i Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie w sprawie realizowania podatku miejskiego od ładunków kolejowych.

Ministerstwo Kolei Żelaznych zwróciło się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w sprawie przekazania funkcjonarjuszom samorządowym czynności realizowania podatku miejskiego od ładunków kolejowych z tem, że odnośne organa kolejowe udzielać będą funkcjonarjuszom samorządowym nietylko wszelkich potrzebnych informacji, ale nawet stałego lub czasowego pomieszczenia na stacji, jeżeli to jest możliwe ze względu na miejscowe warunki.

Opierając się na powyższem i z uwagi, że niektóre miasta przedtem zgłosiły chęć realizowania podatku od ładunków kolejowych przez swoich funkcjonarjuszów, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Kolei Żelaznych ustaliło, że realizowanie omawianego podatku przez organy kolejowe dokonywane będzie najdalej do końca roku 1922.

Wobec tego Magistraty tych miast, w których wprowadzony został podatek od ładunków kolejowych winny zawczasu poczynić odpowiednie przygotowania do przejęcia czynności, związanych z poborem podatku.

Zarazem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości, że w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu postanowiło na przyszłość nie zatwierdzać w przedstawianych mu odnośnych statutach postanowień, dotyczących poboru podatku od ładunków, wywożonych z miasta, gdyż podatek ten należy do rzędu podatku konsumcyjnych i jako taki obciążać może jedynie mieszkańców danego miasta, t. j. pobierany być może tylko od ładunków, wwożonych do miasta.

Celem jednoczesnego uregulowania sprawy we wszystkich miastach Ministerstwo zaleca Magistratom łącznie ze zmianą sposobu realizowania podatku wyjednanie uchwały Rady Miejskiej i co do wyłączenia od opodatkowania ładunków kolejowych, wywożonych z miasta, od czego uzależnione będzie rozpatrywanie uchwał w przedmiocie podwyższenia stawek podatkowych.

Powyższe należy niezwłocznie zakomunikować Magistratom miast zainteresowanych.

Warszawa, d. 27 października 1922 r. (SM. 5561).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Lenc*
w z Podsekretarza Stanu.

327.

Okólnik (154) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie zaopatrzenia emerytalnego.

Ministerstwo Skarbu pismem okólnem z dnia 18 października 1922 r. Nr. 10711/D. P. Em., rozesłanem do wszystkich Izb Skarbowych, komunikuje, że Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 16 października 1922 roku powzięła następujące uchwały:

1) znieść dla wymiaru zaopatrzenia emerytalnego dla emerytowanych cywilnych funkcjonarjuszy państwowych, sędziów i prokuratorów, jakoteż wojskowych, tudzież dla wdów i sierot po tych funkcjonarjuszach, względnie po takich emerytach, otrzymujących zaopatrzenie ze Skarbu Państwa na podstawie obowiązujących ustaw emerytalnych bez względu na miejsce zamieszkania z ważnością od 1 listopada r. b. drugą klasę miejscowości dodatku drożyźnianego;

2) podwyższyć, począwszy od 1 listopada r. b., wyżej wymienionym osobom ustawowe zaopatrzenie emerytalne o 100% tego zaopatrzenia;

3) podwyższyć, począwszy od dnia 1 listopada r. b., dary z łaski o 100% dotychczasowego daru z łaski z tem zastrzeżeniem, że o ile dotychczas przyznany zasiłek w wysokości 7.000 mk. jest wyższy od 100% podwyżki daru z łaski, uprawnieni do otrzymywania daru z łaski pobierać będą w dalszym ciągu zasiłek w wysokości 7.000 mk.

Wyłączone od prawa do podwyższonego zaopatrzenia emerytalnego, względnie daru z łaski, są osoby, pobierające zaliczkowo ze Skarbu Państwa Polskiego zaopatrzenie emerytalne na rachunek państw zaborczych, wdowy i sieroty, będące na służbie państwowej, a pobierające zaopatrzenie z tytułu służby męża, względnie ojca lub matki, dalej wdowy, pobierające ze Skarbu Państwa pensję wdowią po mężu i emeryturę z tytułu własnej służby.

Dodatek drożyźniany, obliczony według mnożnika dla I klasy miejscowości, jakoteż przyznany obecnie 100% dodatek, będą wypłacane zamiast dodatków, przyznanych uchwałą Rady Ministrów z dnia 29 września r. b. tym tylko emerytom (wdowom i sierotom), którzy pobierają zaopatrzenie emerytalne (emeryturę, pensję wdowią, wzgl. sierocą, dar z łaski) przynajmniej od dnia płatno-

ści dodatku, względnie nabyli najpóźniej w dniu płatności dodatku prawo do zaopatrzenia emerytalnego, lecz go dotychczas nie zrealizowali.

Wypłata pomienionych dodatków uskuteczniana będzie, począwszy od dnia 1 listopada r. b., równocześnie z wypłatą zaopatrzenia za odnośny miesiąc, a wydatek, zarachowany w budżecie Ministerstwa Skarbu na dział 4 § 1a „doraźne zasiłki cywilne", o ile dotyczy zaopatrzenia emerytalnego cywilnego, resp. § 2a „doraźne zasiłki wojskowe", o ile dotyczy zaopatrzenia emerytalnego wojskowego. Ministerstwo Skarbu nadmienia przytem, że przyznany 100% dodatek dla osób wojskowych, względnie pozostałych po nich wdów i sierot należy obliczać od wypłacanej im na podstawie „tymczasowej ustawy" 60% zaliczki na poczet tymczasowego zaopatrzenia.

Równocześnie wstrzymane będą, począwszy od dnia 1 listopada r. b. zaliczki, przyznane emerytowanym wojskowym, wzgl. wdowom i sierotom po nich, pismem Ministerstwa Skarbu z dnia 29 sierpnia 1922 r. Nr. 8259/Em. Emerytowanym wojskowym b. armji zaborczych, wzgl. pozostałym po nich wdowom i sierotom, wypłacane będzie dotychczasowe zaopatrzenie emerytalne ze 100% podwyżką od dnia 1 listopada r. b., jednakowoż bez uwzględnienia zaliczek, przyznanych powyższem pismem Ministerstwa Skarbu.

Warszawa, d. 4 listopada 1922 r. (PO. 12030).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *K. Lenc*
w z. Podsekretarza Stanu.

Obwieszczenia o rejestracji stowarzyszeń.

328.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 30 sierpnia 1922 r. Nr. B. S. 1897/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 766 stowarzyszenie pod nazwą Stowarzyszenie Śpiewacze „Lira" w Warszawie, ul. Wilanowska 24.

329.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 30 sierpnia 1922 r. Nr. B. S. 1880/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 767 stowarzyszenie pod nazwą „Zrzeszenie Lekarzy-Dentystów Kas Chorych m. st. Warszawy", ul. Solec 93.

330.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 30 sierpnia 1922 r. Nr. B. S. 133/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 768 stowarzyszenie pod nazwą „Centralny Związek Rzemieślników Żydów w Polsce", w Warszawie, ul. Leszno 42.

331.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 30 sierpnia 1922 r. Nr. B. S. 1903/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 769 stowarzyszenie pod nazwą Koło Sportowe Urzędników Komunalnych m. st. Warszawy p. n. „Myśliwy i Wędkarz", ulica Senatorska 14.

332.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 30 sierpnia 1922 r. Nr. B. S. 1896/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 771 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Zawodowy Wielkiego Przemysłu Chemicznego" w Warszawie, ulica Daniłowiczowska 8 m. 24.

333.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 2 września 1922 r. Nr. B. S. 1808/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 772 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Rewizyjny Spółdzielni Pracowników Państwowych i Komunalnych" w Warszawie, ul. Nowogrodzka 21.

334.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 2 września 1922 r. Nr. B S. 1598/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 773 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Straży Ogniowej Ochotniczej" w Warszawie, Nowe-Brudno.

335.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 7 września 1922 r. Nr. B. S. 1865/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 774 stowarzyszenie pod nazwą Kółko Łowieckie „Jeleń" w Warszawie, ulica Złota 39, m. 40.

336.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 9 września 1922 r. Nr. B. S. 1995/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 775 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Zawodowe Urzędników Sądowych Okręgu Sądowego Zamojskiego" w Zamościu.

337.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 7 września 1922 r. Nr. B. S. 1982/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 776 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Właścicieli Papierów Publicznych", w Warszawie, ul. Lwowska 17.

338.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 10 września 1922 r. Nr. B. S. 1735/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 777 stowarzyszenie pod nazwą „Ezras Noflim“ (Wspieranie podupadłych przy Synagodze) w Warszawie, ulica Sapieżyńska 17.

339.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 11 września 1922 r. Nr. B. S. 1921/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 778 stowarzyszenie pod nazwą Koło Sportowe „Olimpja“ w Warszawie, ulica Śliska 35 m. 5.

340.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 14 września 1922 r. Nr. B. S. 1962/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 779 stowarzyszenie pod nazwą „Zrzeszenie Aplikantów Sądowych i Adwokackich“ w Warszawie, ul. Bracka 23, m. 3.

341.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 16 września 1922 r. Nr. B. S. 1905/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 780 stowarzyszenie pod nazwą „Drugi Związek Lokatorów i Sublokatorów m. st. Warszawy“ ul. Leszno 53.

342.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 20 września 1922 r. Nr. B. S. 2145/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 781 stowarzyszenie pod nazwą „Komitet Obrony Przeciwgazowej“ w Warszawie, ul. Smolna 11.

343.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 20 września 1922 r. Nr. B. S. 2005/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 782 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Pełnomocników przy Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej“ w Warszawie, ul. Krucza 43.

344.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 22 września 1922 r. Nr. B. S. 2035/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 783 stowarzyszenie pod nazwą Związek Artystów Polskich „Rytm“ w Warszawie, ul. Wilcza 35.

345.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 26 września 1922 r. Nr. B. S. 2064/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 784 stowarzyszenie pod nazwą „Polski Związek Rewizyjny Spółdzielni Kredytowych“ w Warszawie, ul. Jasna 1.

346.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 26 września 1922 r. Nr. B S. 1974/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 785 stowarzyszenie pod nazwą Żydowski Związek Udzielania Pomocy Biednym Niewiastom, wychodzącym zamąż p. n. „Achnozas Kało Nr. 1a“ (Pomoc Narzeczonym), ulica Twarda 4.

347.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 26 września 1922 r. Nr. B. S. 2153/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 786 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Polskich Towarzystw Kolonji Letnich i Instytucji Kolonje organizujących“ w Warszawie, ul. Wilcza 52.

348.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 28 września 1922 r. Nr. B. S. 2116/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 787 stowarzyszenie pod nazwą „Polskie Chrześcijańskie Stowarzyszenie Młodych Kobiet“ w Warszawie.

349.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z d. 12 października 1922 r. Nr. B. S. 2084/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 788 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Klarysewianek“ w Warszawie, ul. Marjensztadt 1.

350.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z d. 13 października 1922 r. Nr. B. S. 779/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 789 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Kolonji Letnich dla Dzieci imienia Stanisława Markiewicza“ w Warszawie, ul. Wilcza 53.

351.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z d. 13 października 1922 r. Nr. B. S. 2253/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 790 stowarzyszenie pod nazwą „Agidas Achim“ (Spójnia Braterska) Tow. Opieki nad biednemi żydowskiemu dziećmi i sierotami m. st. Warszawy“, ul. Grzybowska 57.

352.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z d. 17 października 1922 r. Nr. B. S. 1781/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 791 stowarzyszenie pod nazwą „Talmud Tora Synaj“ w Warszawie, ulica Pawia 32.

353.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z d. 27 października 1922 r. Nr. B. S. 2396/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 793 stowarzyszenie pod nazwą „Kolonja Lecznicza Dziecięca D-ra Med. Rektora Józefa Brudzińskiego przy zdroju w Busku".

354.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 3 listopada 1922 r. Nr. B. S. 2214/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 794 stowarzyszenie pod nazwą „Zrzeszenie b. Ułanów I Pułku Ułanów Krechowieckich im. Pułkownika B. Mościckiego" w Warszawie, Szpital Ujazdowski.

355.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 6 listopada 1922 r. Nr. B. S. 2306/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 795 stowarzyszenie pod nazwą „Komitet Opieki nad Młodzieżą i Dziećmi" w Warszawie, ul. Nowy Świat 54.

356.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 8 listopada 1922 r. Nr. B. S. 2368/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 796 stowarzyszenie pod nazwą „Polskie Towarzystwo Ginekologiczne" w Warszawie, ul. Senatorska 24.

357.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 9 listopada 1922 r. Nr. B. S. 2401/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 797 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Polsko-Japońskie" w Warszawie, ulica Matejki 1.

358.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 10 listopada 1922 r. Nr. B. S. 2390/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 798 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Słuchaczów Szkoły Nauk Politycznych" w Warszawie, ul. Senatorska 11.

359.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 13 listopada 1922 r. Nr. B. S. 2367/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 799 stowarzyszenie pod nazwą „Koło Bialczan" w Warszawie, ulica Czysta 8, m. 21.

360.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 16 listopada 1922 r. Nr. B. S. 2348/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 800 stowarzyszenie pod nazwą „Warszawskie Koło Kuźniczanek" w Warszawie, ul. Jerozolimska 35.

Ruch służbowy

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych od 15 września do 1 października 1922 r.

Zarząd Centralny:

Przeniesieni do Zarządu Centralnego Ministerstwa:

Bratkowski Stanisław — urzędnik VI st. sł. ze Starostwa w Kozienicach.

Oksza-Orzechowski Karol—urzędnik V b. kat. z Urzędu Walki z Lichwą i Spekulacją.

Molendziński Stefan — urzędnik V b. kat. pł. z Urzędu Walki z Lichwą i Spekulacją.

Kulczycki Stefan — urzędnik VII st. służb. z Urzędu Woj. w Tarnopolu.

Zwolniona ze służby na zasadzie § 59 i 60 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r.:

Urzędniczka XI st. służbow. Krzyżanowska Leontyna.

Zmarła:

P. o. urzędn. X st. sł. Chrzanowska Stanisława.

Władze Administracyjne II Instancji.

Mianowani:

W Urzędzie Wojewódzkim *w Brześciu n/B.:*

Statkiewicz Mieczysław — p. o. urzędnika VII st. sł.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Warszawie:*

Dr. Budziak Tomasz — urzędn. VIII st. sł. (przeniesiony z Komendy Głównej Policji Państwowej).

W Urzędzie Wojewódzkim *w Łodzi:*

Referent Łabudzki Jan — urzędn. VI st. sł.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Białymstoku:*

Tchórzewski Kazimierz-Józef — p. o. urzędn. VII st. sł.

Zwolnieni ze służby:

Urzędnik VII st. sł. Urzędu Wojewódzkiego w Warszawie — Tomasini Józef — przeszedł na etat Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

St. referent Urzędu Wojewódzkiego w Warszawie — Dr. Bigo Tadeusz — z powodu mianowania Asystentem Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie.

Przeniesiony w stan spoczynku:

Radca Dyrekcji Policji w VII st. sł. we Lwowie — Smólka Adam.

Unieważniono dekret nominacyjny:

P. o. urzędnika VII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Łucku — Pawlaka Zygmunta.

Władze Administracyjne I Instancji.

Mianowani:

Gronziewicz Zygmunt — Starosta w Złoczowie — mianowany urzędnikiem V st. sł. „ad personam".

Żakowicz Bolesław — p. o. urzędn. VII st. sł. w Starostwie Krzemienieckiem.

Referent Urzędu Wojewódzkiego w Warszawie — Emeryk Jan — kierownikiem Starostwa w Lubomlu w VII st. sł.

P. o. urzędnika VI st. sł w Urzędzie Wojewódzkim w Białymstoku—Bieńkiewicz Henryk— p. o. Starosty w Sejnach.

Przeniesieni:

Referent Dzianott Karol—ze Starostwa w Turku do Starostwa w Równem.

P. o. urzędnika VII st. sł. — Doleżko Franciszek — ze Starostwa w Hrubieszowie do Starostwa w Janowie-Lubelskim.

Urzędnik VII st. sł. — Czernik Franciszek — ze Starostwa w Janowie-Lubelskim do Starostwa w Brześciu n/B.

Urzędnik VII st. sł. — Ołpiński Józef — ze Starostwa w Sochaczewie do Urzędu Wojewódzkiego w Warszawie.

Zwolnieni:

Referent Starostwa Iłżeckiego — Dr. Gramatyka Józef — na zasadzie art. 59 i 60 ust. z dnia 17 lutego 1922 r.

P. o. urzędnika VII st. sł. w Starostwie w Grodnie — Stępniewski Edward — na zasadzie art. 59 i 60 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r.

P. o. urzędnika VII st. sł. w Starostwie w Mławie — Major Witold — z powodu przejścia do służby w Ministerstwie Sprawiedliwości.

Ruch służbowy

w Departamencie V oraz Województwach Poznańskiem i Pomorskiem od 1 do 31 października 1922 r.

Departament V Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Mianowany:

Kontraktowy urzędnik X st. służb. — Zaparucha Bronisław — podsekretarzem w X stopniu służbowym.

Zwolniono na własną prośbę:

Modzelewską Zofję — kontraktową urzędniczkę w X st. służb. — od dnia 31 października 1922 r.

Zwolniono z powodu redukcji:

od dnia 31 października 1922 r.:

Kaczmarkową Zofję — kontr. urzędn. XI st. służbowego.

Jastrzębska Marję — kontr. urzędn. XII st. służbowego.

Breńską Kazimierę — kontr. urzędn. XII st. służbowego.

Kołaskę Janinę — n. funkcjonarjuszkę I st. służbowego.

Władze Administracyjne II Instancji.

Zwolniony na własną prośbę:

W Województwie Pomorskiem:

Krause August — urzędnik VI stopnia służbowego od dnia 30 września 1922 r.

Zawiadomienie.

Nakładem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych została wydana część V „SKOROWIDZA DEKRETÓW, USTAW, ROZPORZĄDZEŃ i OKÓLNIKOW", opracowana przez Radcę Ministerjalnego ROMANA HAUSNERA.

Część V obejmuje wszystkie normy prawne i przepisy, które w czasie od 1 stycznia do 1 czerwca 1922 r. zostały zamieszczone w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, w Monitorze Polskim oraz w Dziennikach i wydawnictwach urzędowych wszystkich Ministerstw i Urzędów Centralnych.

Cena „SKOROWIDZA", objętości XII — 109 stronic, wynosi **700** Mk. za egzemplarz broszurowany.

Równocześnie została podwyższona cena części IV „SKOROWIDZA" z **350** na **500** Mk. za egzemplarz broszurowany.

Z powodu wyczerpania części I, II i III „SKOROWIDZA", wydany został nakładem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych „SKOROWIDZ", opracowany przez Naczelnika Wydziału D-ra Tadeusza Konckiego i Radcę Ministerjalnego Romana Hausnera, który obejmuje w jednym tomie cały materjał, zawarty poprzednio w części I, II i III, a zatem za czas od stycznia 1918 r. do 30 czerwca 1921 r.

W nowym opracowaniu powyższy materjał uległ znacznemu skróceniu. Również w układzie „SKOROWIDZA", który zresztą w zasadzie pozostał ten sam, zaprowadzono pewne zmiany, które ułatwiają korzystanie z książki, pozatem przy ponownym opracowaniu materjału dokonano rewizji ogłoszonych przepisów ze stanowiska ich mocy obowiązującej, przyczem wykreślono w przeważnej części te przepisy, które moc obowiązującą straciły.

Cena „SKOROWIDZA" objętości XIII — 259 str. wynosi **1500** Mk. za egzemplarz broszurowany.

„SKOROWIDZE" znajdują się na składzie w księgarni F. Hoesicka, Warszawa, ulica Senatorska Nr. 22.

Drukarnia Towarzystwa Straży Kresowej, Sp. z ogr. odp., Warszawa, Jasna Nr. 8.